

ὡς λέγουσι τινές, καὶ ὅτι εὐκολώτατα ἤμποροῦσε νὰ εἰπῇ ἐν τοῖς αὐτοῖς μέτροις Βάρβαροι, καὶ ὡς εἶπε καὶ Δάρδανοι Ἰλ. ε. 222

Τροῖες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι.

οὐδὲ καὶ ὅτι ἡ Γλῶσσα τῶν Καρῶν ἦτον βραχυτάτη « οὐ γάρ »
 « ἔσιν (λέγει ὁ Συγγραφεὺς). ἀλλὰ καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνό- »
 « ματα ἔχει καταμεμῖγμένα, ὡς φησι Φίλιππος ὁ τὰ Καρικὰ »
 « συγγράψας. » Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ποιοτοῦ »
 « ὁ Συγγραφεὺς. « Οἶμαι δὲ, (λέγει αὐτ.) τὸ βάρβαρον κατ' ἀρχὰς »
 « ἐκπεφωνεῖσθαι οὕτω κατ' ὀνοματοποιίαν ἐπὶ τῶν δυσεκφό- »
 « ρως, καὶ σκληρῶς, καὶ τραχέως λαλούντων, ὡς τὸ βατταρίζειν, »
 « καὶ τραυλίζειν, καὶ ψελλίζειν. Εὐφύεσται γὰρ ἐσμέν τὰς »
 « φωνὰς ταῖς ὁμοίαις φωναῖς κατονομάζειν, διὰ τὸ ὁμογενές »
 « ἦδη. Καὶ πλεονάζουσι μὲν ἐνταῦθα αἱ ὀνοματοποιίαι, οἷον »
 « τὸ κελαρύζειν. Καὶ κλάγγη δὲ, καὶ ψόφος, καὶ βοή, καὶ κρό- »
 « τος, ὧν τὰ πλεῖστα ἦδη καὶ κυρίως ἐκφέρεται. Πάντων δὲ »
 « τῶν παχυσομούντων οὕτω βαρβάρων λεγομένων, ἐφάνη τὰ »
 « τῶν ἄλλοεθνῶν σῶματα τοιαῦτα. Λέγω δὲ τὰ τῶν μὴ »
 « Ἑλλήνων. . . . Ἐκείνους οὖν ἰδίως ἐκάλεσαν Βαρβάρους »
 « ἐν ἀρχαῖς μὲν, κατὰ τὸ λοιδορον, ὡς ἂν παχυσόμους, ἢ τρα- »
 « χυσόμους. Εἶτα κατεχρησάμεθα ὡς ἔθνικῶ κοινῶ ὀνόματι »
 « ἀντιδιαρροῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ γὰρ δὴ, τῇ πολλῇ »
 « συνηθείᾳ, καὶ ἐπιπλοκῇ τῶν Βαρβάρων, οὐκέτι »
 « ἐφαίνετο κατὰ παχυσομίαν, καὶ ἀφύϊαν τινα τῶν φωνητηρίων »
 « ὀργάνων τοῦτο συμβαῖνον, ἀλλὰ κατὰ τὰς Διαλέκτων »
 « ἰδιότητος. »

Ἐπιφέρει δὲ (αὐτ.) ὁ αὐτὸς Συγγραφεὺς περὶ τῆς βαρβαρο-
 φωνου Γλώσσης τῶν Καρῶν, καὶ ἄλλο τι ἱστορικῶς περιεργότατον.
 « Ἄλλη δὲ τις, λέγει, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Διαλέκτῳ ἀνεσφάνη κακ-

